

nekaterih goricah niti peronospora, niti toča ni napravila tolikošne škode, kakor ravno ta nesrečni pikec.

Ne samo, da od trte, kojoj pikec močno napade, ne dobimo isto leto nobenega haska, marveč po tej bolezni okužen trs si tudi še naslednje leto težko pomore; rozge pa niso ne za grobanje, ne za rezanje ključice, še manj pa za pridobivanje cepičev.

Zalibog, da je zlasti naš šipon ali poščipanec kaj sprejemljiv za to zajedavko; tudi modri portugizec po piku zelo trpi, manj belina, topolina in žlahtnina. Pomniti je tudi treba, da je po ravninah, kjer je mnogo jutranje rose, pikec nevarnejši nego po višjih legah, tudi močna, vlažna zemlja temu zajedavcu bolj ugaja, nego lahka. O tem sem se prepričal lani sam, ker sem v goricah z lahko peščeno zemljo to bolezen v prav neznatni meri opazil.

Močnega hlevskega gnoja v vinogradih, koje rad obišče pikec, ne smemo rabiti, ker postanejo mladike potem nežnejše in bolj sočne in posledica temu je, da se na njih pikčeva glivica lažje in raje naseli. Kako rad se loti pikec nežnih sočnih mladik, o tem smo se uverili lani vsi, ki smo delali poskuse s Pfeiffer-jevo rezjo. Vse mladice namreč, koje so se prikazale na odščipljenih delih trsa, so se kar naenkrat posmodile in Pfeiffer-jeva rez se je na našo jezo že od daleč lahko zapazila, ker je imela črne vrhove.

Sedaj nastane vprašanje: Ali ni nobenega sredstva proti piku ali »starinskemu smodu«?

Zalibog, da ne, vsaj takega ne, ki bi ga mogli brez vsakega pomisleka kot uspešno pripročati, kakor n. pr. bakreno-apneno zmes proti peronospori. Umivanje, oziroma mazanje rozg z raztopino železnega vitriola ter žveplene kisline se je po sedanjih izkušnjah še najbolj obneslo. Mazati pa se mora rozga, oziroma vsi iz zemlje moleči trtni deli, takoj po rezi, še predno je začela trta odganjati.

Obe imenovani tvarini sta namreč zelo jedki ali ostri ter uničita vse zimske trose.

Prav dobro mazilo proti piku se naredi tako-le:

Vzemi polovnjak vode ter raztopi v posebnem žakličku v njej 14 do 15 kg železne (ne bakrene) galice in sicer galice prve vrste. Ko se je železni vitriol raztopil, dolij med vednim mešanjem v to raztopino 1 liter žveplene kisline.

S to zmesjo se pomažejo s posebnimi čopiči takoj po rezi vse rozge, sploh vsi deli, ki molé iz zemlje. Ker je tekočina, kakor že omenjeno, zelo ostra, treba biti delavcu previdnemu, da si ne ožge obleke ali pa telesa.

Da se ta bolezen ne pojavlja tako močno, treba je, da vinogradnik nikdar ne gnoji s svežim hlevskim gnojem, da nadalje v vinogradu opušča vsako delo tako dolgo, dokler je kaj rose na listju ali dokler ni zginil zadnji sled dežja. Odrezano vejevje pa bi se moralo praviloma spraviti iz vinograda ter séžgati, ravnotako bi se moralo ravnati z zelenimi mladikami med letom.

Opomnja. Pripomočki, iz kojih je zajemal sestavitelj tega poročila snov za svojo razpravo, so poleg lastnih izkušenj ti-le:

1. Lastni zapiski iz ferijalnega tečaja na mariborski vinarski šoli. —

2. Ivan Beló-tov sestavek v „Slov. Kmetovalcu“ za 1. 1893.

3. Razne številke v Ljubljani izhajajočega gospodarskega lista „Kmetovalec“. (Tega izvrstnega in prekoristnega lista bi v nobeni kmeti hiši ne smeli pogrešati.)

4. Martin Cilenšek, Naše škodljive rastline, IV. snopič.

5. Weinlaube iz leta 1896.

Ker pa so me moje lastne izkušnje kakor tudi zgoraj navedeni pripomočki še v marsičem pustili na cedilu, zato sem se radi pojasnila nekaterih stvari obrnil do deželnega vinarskega učitelja za Kranjsko, gosp. Fr. Gombača, kateri je moji prošnji radovoljno ustregel. Bodi izrečena temu gospodu za njegovo prijaznost na tem mestu moja prišrna zahvala!

Žitne cene v Mariboru od dne 7. do 14. avg. po hektolitrih: Pšenica 8 fl., rž 5 fl. 80 kr., ječmen 4 fl. 60 kr., oves 3 fl. 30 kr., koruza 4 fl. 75 kr., proso 5 fl. 20 kr. in hajdina 5 fl. 60 kr.

Sejmovi. Dne 23. avgusta na Pilstanju. Dne 24. avgusta v Središču, Cmureku, Velenju, na Laškem, v Ivniku, Arvežu, pri Sv. Duhu na Stari gori, v Bistrici in Rogatcu. Dne 26. avgusta v Ljubnem in na Bregu pri Ptuj (za svinje.)

Dopisi.

Od Sv. Križa na Murskem polju. (Blagoslovljenje novega oltarja sv. Ane. — Domači umetniki.) V nedeljo dne 1. avgusta se je zopet vršila v naši farni cerkvi lepa slovesnost. Preč. g. kanonik dr. Ivan Križanič so blagoslovili nov, v čistem gotičkem slogu izdelan oltar sv. Ane. V slavnostnem govoru so omenili, kako zelo jih veseli, da so naš gospod župnik preselili sv. Ano iz puste, tik cerkve stoječe kapelice v krasno, novo cerkev. Snov k pridigi jim je dalo ime Ana, ki pomeni milost. K sklepu pa so ljudstvo navduševali, da še postavi novi veliki oltar. Povedali so nam o zares kneževski darežljivosti ljubljanskega mil. knezoškofa Jakoba Misija, kateri so kot sin križevske fare darovali za novi oltar 1000 gld. Bog jim plati! Omenili so še tudi novega društva za stavljenje velikega oltarja in ljudstvo navduševali, da pristopi k tej družbi v obilnem številu; saj bornih 5 kr. na mesec ali 60 kr. na leto lahko vsak daruje. Nekaj pa so gosp. govornik izpustili v svojem govoru in to hočem jaz omeniti. Gosp. kanonik nas niso samo z besedo navduševali, temveč navdušujejo nas tudi z dejanjem, že pred leti so oni prvi za nov veliki oltar darovali 100 gld., sedaj pa so pristopili tudi kot ud k omenjeni družbi in plačajo stokrat toliko udnine, kakor navadni udje. Če bi nam ljubi Bog dal še več takih udov, potem bi pač v kratkem lahko postavili nov oltar in nova barvana okna. Za lepe besede torej in za bogate darove naj jim plati Bog! Ob tej priložnosti se pa zahvaljujemo tudi še našima velikima dobrotnikom, vlč. g. zlatomašniku Jož. Slaviču in njegovi sestri Ani. — A sedaj imam še nekaj na srcu. Naš novi Marijin oltar je res lep; a temu se ni čuditi, saj so ga delali znani graški mojstri. Anin oltar pa ni delo tujcev, ampak delo domačih rok. Pri Mali Nedelji je namreč doma na videz priprost mizar Alojzij Gregorič. Roke tega moža pa so tako spretné, da je res čuda. Po načrtu rajnega arhitekta Mikoviča je izdelal ta slovenski mizar res oltar tako lepo, da se mu vsak človek mora čuditi. Hvale vredno je pa tudi delo znanega, v Mariboru živečega slovenskega pozlatarja Alojzija Šketa, kateri nam je Anin oltar tako okusno pozlatil, da mora vsakateri reči, zares ni nam več treba za tako delo iskati tujih mož, imamo jih že doma.

S Krškega ob Savi. (Blagoslovljenje cerkve in porcijunkolova pobožnost.) Dne 18. julija smo obhajali prav lepo svečanost v tukajšni kapucinski cerkvi. Ta dan se je zbralo veliko duhovnikov iz domače in lavantinske škofije; blagoslovili so na novo preslikano cerkev č. g. dekan št.-jernejski, slovesno pridigo in pa službo božjo so opravili preč. g. kanonik Sušnik iz Ljubljane. Znani slovenski slikar g. Gosar iz Celja je prav krasno preslikal vso cerkev, kateremu gre vsa čast. Vse to se je zgodilo z veliko pomočjo preblage in blagorodne gospe Kočevar in po drugih dobrotnikih, ter po neumornem trudu č. g. gvardijana, da se je toli krasno prenovila cerkev in samostan. Verno

ljudstvo se vsepovsod rado zbira k porcijunkolovi po-božnosti. To se je pa letos izvanredno lepo pokazalo tudi pri nas na Krškem. Govorilo se je, da ne pom-nijo, da bi se bilo katero leto toliko zbralo ljudstva, kakor ravno letos. Pristopilo jih je k mizi Gospodovi okoli 2600 in tako sli potolaženi na svoj dom. Navdušile so nas posebno tudi izborne pridige, kakor g. dra. Dolenca iz Ljubljane, g. sevnškega in rajhenburskega kaplana. Presrečna hvala vsem gospodom za trud, po-sebno pa sosednim gospodom duhovnikom iz lavantinske škofije, ki so jo imeli v spovednici in na prižnici. G. gvardijanu pa rečemo, Bog mu poplačaj ves trud, ki ga je imel pri teh priložnostih!

Z Gornjega Štajarja. (Povodenj.) Grozna ne-sreča je zadela prebivalstvo gornještajarsko. Planine in polja, prej cvetoča, so zdaj skoraj povsem posuta s peskom in kamenjem. Oni teden je namreč izvzemši enega dneva neprenehoma deževalo tako, da so pla-ninski hudourniki bili hitro napolnjeni z vodo ter drli proti ravnini, s seboj jemajoči zemljo in šoder. Hitro so narasli pritoki in seveda tudi glavna reka Aniza. Po-vodenj je bila velika, kakoršne najstrarejši ljudje ne pomnijo, enaka povodnji leta 1809., kakor so pravili, ter je veliko škode napravila. Ubogi kmet, kateri je bil zadet, nedolžen mora za dolžnega trpeti! Poročevalec je bil sam na licu mesta v bližnji vasi, ter je videl, da tam, kjer je prej bila vozna pot, je tekla voda. Po hišah in hlevih je bilo polno vode; sesuto je tudi nekaj hiš, posebno po planinah. Na železnici je bil promet pretrgan in še je večinoma prejšni teden na progi Steinach-Bischofshofen-Aussee-Ischl-Gmunden; in trajalo še bode nekaj časa, da vse popravijo. — Zelo hudo je bil zadet od povodnji letovišče in trg Aussee, kjer je vzela voda vse mostove in podirala celo hiše, in vrhu tega še ve-liko drugači škodovala, kakor si lahko mislimo. — Tudi nekatere osebe so našle svoj grob v valovih. — Vprašam, od kod ta nesreča? Ljudje namreč sekajo gozde, prodajajo les židovskim kupčevalec, nasajajo pa nikar, in tako vzame v dolgem deževju voda s seboj rahlo zemljo, pesek in kamenje, in na ta način napravi veliko škode tam, kamor pride. Če bode tako dalje šlo, postal bode Gornji Štajar v teku časa kranjski Kras. Torej po-sestniki gozdov, štedite z gozdi, in če kaj posekate, hitro spet posadite, da vam ne bode voda zemlje vzela in tako se pečina pokazala, kakor je to zdaj na Krasu, kateri je bil preje lepo zaraščen z gozdovi, pa prišli so Benečani in gozde posekali, nasadili pa ne.

Z Lemberga pri Novi cerkvi. (Dobrnški »fajerber«.) Nedavno sem se napotil v sloveče do-brnske toplice, da bi se enkrat pošteno skopal v oni topli, bojda zdravilni vodi. Najbrž zato, ker sem bolj kmetu podoben, kakor pa kakšnemu dobrnskemu »pur-garju«, potisnili so me v takozvani »Fremdenbad«. No, umil sem se pošteno in hajdi zopet proti domu. In zdaj sem zvedel, kar Vam mislim povedati. Meni se je zdelo prezanimivo, da bi tega ne poročal tudi Vam. Dojdem namreč par kmetov, ki so bili zelo razburjeni in v svoji radovednosti jih vprašam, kaj se je zgodilo. »Pri ob-činski seji smo bili«, se mi nekako nevoljno odrežejo. No, si mislim, ta seja je morala biti pač burna, če po-gledaš te obraze. Na moje nadaljno prijazno vprašanje mi odkrijejo poštene kmetje vso skrivnost, ki se je raz-pravljala v občinski dvorani dobrnski. Slo se je za »fajerber«, o katerem sem bil sicer že po zimi slišal nekaj zvoniti, da se ima na Dobrni osnuti, a gotovega mi vendar ni bilo nič znanega, ker se sicer za enake reči veliko ne brigam. »Torej za »fajerber« ste imeli sejo«, se začudim. »Ali se ima ustanoviti ali pa je že ustanovljen?« — »Seveda«, se mi zopet eden odreže, »in zdaj še hočejo imeti od naše občine tisto le uto (mi

jo pokažejo) in pa prostor okoli nje, da bi si postavili neki preklicani »Feuerturn«. Mi njim pa tega ne dovolimo in danes smo imeli že drugokrat sejo zaradi tega. Saj smo njim dovolili 100 gld. podpore, samo da nas pu-stijo pri miru, pa nočejo, samo za uto in prostor njim je. Pa ga ne bodo dobili, če je tudi Orozelnov Francel rekel enkrat pred šolo »če nočemo prostovoljno dovo-liti, pa bomo prisiljeni. Edinole kakšna višja oblast nas more prisiliti, nihče drugi«, tako odločno so za-trjevali. Stvar o »fajerberu« dobrnskem se mi je zdela vendarle zanimiva in zato sem po nadaljnjem pogovoru poizvedel marsikaj, kar razodeva zvitost dobrnskih nem-škutarjev in njihovih pristašev-kimovcev. Ustanovilo se je bilo torej to društvo že neki po zimi in je obhajalo tudi že svoje veselice. V spomladi se je začelo gibati, tudi na zunaj. Omislili so si obleko itd. Vaje imajo po nedeljah in praznikih, mislim da ne med službo božjo. In iz koga obstoji to društvo? V prvi vrsti morajo biti njegovi udi neki vsi možki, ki imajo kak zaslužek v toplicah. Torej jih najbrž sili topliški ravnatelj. Potem so pri društvu tudi nekateri kmečki fantje, ki so neki sicer pošteni, pa zapeljani ali ka-li. Ko bi njihova imena znal, bi jih kar tukaj imenoval, da bi spregledali in videli, da ni lepo in značajno, biti kot slovenski sin, ud nemškutarskega društva. Duša društvu pa je neki Orozel-nov Francel. — Opomnil sem med pogovorom, da njim bo društvo vsaj koristno, če nastane ogenj, če tudi je nemškutarsko. »Kaj se, se mi odrežejo, kaj morajo nam hribovcem pomagati. In večina davko-plačevalcev bivamo po hribih. Pravijo sedaj seveda, da bodo dobili tako brizgalnico, da se bo dala nesti, kamor bo treba; če bi bilo tudi res, s čim pa bodo gasili, ko včasih nimamo po leti pri hiši toliko vode, da bi se enkrat žganki skuhal. Vse take besede so le pesek nam v oči. Pomagati morejo v kakšni sili le toplicam in tistim, ki so ravno okoli cerkve in v dolini. Koliko pa jih je! Če mislijo, da ti potrebujejo »fajerber«, pa si naj sami skrbijo za njega, ne pa cela občina.« Da torej po takem dobrnska požarna bramba nima v prvi vrsti pravega namena, pomagati v požarni sili, sem mogel posneti iz tega, ker so mi pravili, da so pred leti, ko so imeli v mislih osnovanje takega društva, nekateri še narodno misleči možje predlagali, če se že kedaj ustanovi tako društvo na Dobrni, tedaj naj bo slovensko, a o tem niso hoteli ničesar slišati. Prišel sem tedaj do sklepa in to trdijo tudi Dobrnčani, dobrnski nemškutarji hočejo s tem društvom umetno gojiti in širiti nem-škutarstvo, ker se njim drugače najbrž ne posreči. Če bi torej res bilo tako društvo na Dobrni umestno, bi pač bilo primerno in edino pametno, da bi bilo slo-vensko, ker kakor sem zvedel, res ni sedaj pri društvu nobenega pristnega Nemca razun topliškega ravnatelja. Torej je nemškutarstvo, kakor v marsikaterih drugih slučajih, tako tudi tukaj tisti zajec, ki za grmom skrit tiči, katerega pa je tudi oko preprostega pa poštenega kmeta zapazilo. Tukaj bi se lahko vprašali, kaj, ali niso merodajne osebe, ki imajo na ljudstvo navadno še naj-več upliva, o osnovanju tega društva nič vedele, da bi bile svoj glas povzdignile in če že ne osnovanja pre-prečile, vsaj bolj poštene osebe odvrnile od vstopa k temu društvu? S tem bi bil obstanek društva morda onemogočen. Rodoljubi, storite svojo dolžnost!

Iz Slov. goric. (Občinske volitve.) V bukvah vseh bukev se bere: »Vojska je človeško življenje na svetu«; to se je pokazalo tudi pri volitvah dne 31. jul. pri Sv. Juriju v Slov. gor. Tukajšnji g. c. kr. poštar, gostilničar, mesar in mali posestnik, pa veliki bogatin, kakor se sam imenuje, je komaj pred tremi meseci še volilno pravico dobil, pa bi nekatere skoro do krvave vojske pripravil na dan volitve za župana. Ko je videl,

da še takrat Hanek ne bo na občinski stol sedel, je naravnost vsakega oštel z zbadljivimi besedami, katere je prej nagovarjal, da bi njega volili, takrat pa so mu hrbet pokazali; in prav je tako! Zakaj bi takega volili, ki pri vsaki priložnosti čez častite duhovnike psuje, manj premožne zaničuje na tak način, da se ne da zapisati? Čeravno je toliko pri volitvi zmešal, da se volitev ni sklenjena, njegova sprotivnost pa ne bo nikogar ustrašila.

Iz Ptuja. (Imenik p. n. podpornikov »Dijaške kuhinje«) v Ptuju ter njihovi doneski v šolskem letu 1896/97. Bratuš Al., beneficijant v Ptuju, 10 gld.; Belšak o. Karol, minorit v Ptuju, 10 gld.; Cilenšek Mart., profesor v Ptuju, 10 gld.; dr. Horvat Tomaž, odvetnik v Ptuju, 10 gld.; Majcen Ferd., profesor v Ptuju, 10 gld.; Moravec Fr., mestni kaplan v Ptuju, 10 gld.; Ožgan Sim., c. kr. notar v Ptuju, 10 gld.; dr. Ploi Jak., odvetnik itd. v Ptuju, 30 gld.; Sedlaček J., tajnik v Ptuju, 5 gld.; Šalamon Fr., provizor mestne fare v Ptuju, 10 gld.; Lekše Fr., kaplan v Cirkovcah, 1 gld.; Vanaus trgovec v Radgoni, 2 gld.; Slekovec Mat., župnik pri Sv. Marku, 5 gld.; Črnko M., župnik v Sevnici, 5 gld.; Neimenovani v Mariboru, 10 gld.; dr. Jurtela, odvetnik v Šmarjah, (15+10) = 25 gld.; S. Rutar, profesor v Ljubljani, 5 gld.; Janžekovič V., kaplan v Čadramu, 1 gld. 50 kr.; Stazinski o. Konrad, minorit, 2 gld.; sl. družba sv. Cirila in Metoda v Ljubljani 50 gld.; sl. okr. odbor v Slov. Bistrici 10 gld.; za profesorja Kunsteka (5+5) = 10 gld.; sl. posojilnica v Brežicah 5 gld.; sl. posojilnica v Ljutomeru 5 gld.; Vogrinec Val., provizor pri Sv. Marjeti, 5 gld.; Božič Ant., župan in posestnik v Radoslavcih, 1 gld.; Kralj Jož., dekan v Zavrču, 5 gld.; Murkovič Fr., župnik pri Sv. Barbari v Hal., 2 gld.; Meško J., č. kanonik in župnik pri Sv. Lovrencu v Slov. gor., 5 gld.; pl. Pohl J., župnik v Pišecah, 2 gld.; sl. posojilnica v Makolah 20 gld.; Lendovšek M., dež. poslanec, duhovni svet. in župnik v Makolah, 3 gld.; sl. okr. zastop v Ptuju 200 gld.; Menhart Jak., mestni kaplan v Ormožu, 2 gld.; Kuhar Leopold (po č. o. Andreju) 5 gld.; Brdnik o. Andrej 2 kroni; Kocpek F., kaplan pri Sv. Barbari v Halozah, 2 gld.; Ogorelec, nadučitelj pri Sv. Barbari, 1 gld.; Zelenik J., načelnik okr. zastopu v Ptuju in prof., 30 gld.; volilo po proštu č. g. Heržiču 100 gld.; sl. posojilnica v Ptuju 100 gld.; Voh J., nadžupnik in dekan itd. v Konjicah, 2 gld.; Gregorič A., veleposestnik in tajnik v Ptuju, 5 gld. Vsem blagim p. n. dobrotnikom izreka prisrčno zahvalo odbor.

Od Sv. Planine nad Trbovljami. (Trboveljsko kat. del. društvo.) Dosedaj sem se jokal z enim očesom in s pol licem, a z drugo polovico sem se smejal. Žalosten sem bil, da je rušiča socijalistična mreža nastavljena po treh dolinah pod menojo: po zagorski, trboveljski in hrastniški in da se toliko rib vjame v njih. Vesel sem bil, ker je velik som — kat. del. društvo v Zagorju — pretrgal ono mrežo. A od sedaj se smejem z obema očesoma in licema! Drug velik som — kat. del. društvo v Trbovljah — je pretrgal ono mrežo. Do sedaj je to društvo zborovalo bolj skrito v šolskih prostorih. A dne 1. avgusta je priredilo prvi javen shod v gostilni g. Ant. Volavškega. Domačih udeležencev je prihitelo okoli 400 in 50 somišljenikov iz Zagorja. Socijaldemokratje so izostali vsled britke izkušnje pri ustanovitvi tega društva. Po pozdravu č. g. predsednika je razlagal g. dr. Iv. Krek, državni poslanec iz Ljubljane, socijalno vprašanje. »Človek je družabno bitje. Družba ima dolžnosti, da svoje ude ohranja v primernem telesnem blagostanju in da skrbi za njih dušno izpopolnitev. A sedanja človeška družba zanemarija večino svojih udov: delavce, obrtnike, male posestnike;

sedanji družabni red je bolan. Velik je bolnik, veliko je zdravnikov. Nekateri in to so siti judovski liberalci pravijo: »Pustimo bolnika in bolezen! Natora si bo sama pomagala«. Drugi in to so socijalni demokratje pravijo: »Odsekajmo glavo človeški družbi t. j. odpravimo višje stanove!« Tretji in to so krščanski socijalisti pravijo: »Vrnimo se nazaj h krščanstvu! To je staro, dvatisoč let skušeno zdravilo. Krščanska ljubezen naj zavlada zopet med višjimi in nižjimi. Prej ne bo zdravja nazaj. Dajmo delavskim stanovom, da se preživé po človeško in da se izomikajo po krščanstvu!« Teh se poprimite, krščanski premogarji. To so vaši resnični prijatelji! . . . To so nekako poglavitne misli govornikov. Ko se je vleglo navdušeno pritrdjevanje, izvolili so g. dr. Kreka v zahvalo kot zastopnika trboveljskega kat. del. društva v Solnogradu pri delavskem in obrtniskem zborovanju. Ko je odpel pevski zbor imenovanega društva, govoril je g. Jakopič, urednik »Glasnika« v Ljubljani, o varstvu za delavce in o združenju vseh krščanskih delavcev. Žel je za svoja izvajanja mnogo pohvale. Potem je naznanil g. predsednik, da se bo vršilo prihodnje zborovanje prvo nedeljo po Malem Šmaru. Med petjem in govoru so se udeleženci navduševali še dolgo za svojo sveto stvar. Ali torej nimam uzroka, da se smejem od sedaj z obema očesoma in licema? Že ves teden sam kahal oglje na Javorniku, da bi vsaj toliko iztržil zanj, da bi postal podporni ud »kat. del. društva v Trbovljah«. Če oglja potrebujete kaj za tinto, naročite ga pri meni. Javorniški oglar.

Iz občine Drvanje. (Pojasnilo.) Cenjeni list »Slov. Gospodar« dne 29. julija 1897, št. 30. je prinesel dopis iz Drvanje, katerega popravka moja oseba potrebuje, in sicer: Že precej let je minulo, kar jaz z gosp. Mravljakom nisem občeval, še manje pa je res, da bi bil on moj svetovalec, ali pa še celo voditelj. Naš gospod župnik, Fr. Zmazek, lahko izpričajo, da sem se jaz še pred volitvijo državnih volilnih mož pismeno do njih obrnil s prošnjo, naj mi oni svetujejo, kateri gospod naj bi se za državnega poslanca volil. Tudi se ti možje niso odposlali v Maribor volit, temveč v Ptuj. — Po uradnih listinah občine Drvanje se dokaže, da je doba županovanja še le sred meseca listopada 1896. bila končana; le protesti so nanesli in pouzročili, da so nam nove občinske volitve samo za jedno leto, ne pa za — dve leti zavlekli. Pri začetku volitve III. razreda sem jaz očitno rekel, naj mene ne volijo; tudi v II. razredu, kar uradne listine občine Drvanje izpričajo, nisem nikakor, tudi pri drugih pretečenih volitvah sam za-se glasoval. Kolikor sem znan pri gospodih in pri poštenem ljudstvu, se lahko sklepa, da nisem in ne bodem liberalce. — Martin Tomažič, župan.

Iz laškega okraja. (Buren shod.) Gledé tega shoda v št. 31. »Slov. Gospodarja« blagovoljno vsprejmite ta-le popravek: Ni res da bi bil jaz na volilnem shodu gosp. državnega in deželnega poslanca Žičkarja dne 1. avgusta 1897 v Kukečevi pivarni na Laškem — bil vodja domačih socijalnih demokratov, kateri so »rečeno« kot pod mojim vodstvom prvi začeli rogoviliti med govorom g. poslanca, temveč dokazljiva resnica je, da sem bil jaz med celim govorom popolnoma mirnega obnašanja ter niti besedice nisem izustil tem manje domače socijalne demokrate ali koga drugega k rogoviljenju spodbujal, ker jaz se nisem iz tega ali kakoršnega družega namena vdeležil shoda, ampak kot miren gost Kukečeve gostilne. Laško, dne 7. avgusta 1897. Lorenc Majcen, tržan, posestnik, gostilničar in strojevodja. — Opomba uredn. Prejšnje pojasnilo in ta popravek smo sprejeli, ker nas sili tisk. postava. Gg. dopisnika prosimo, zdaj pa govorita vidva!